

Η Εναλλακτική

Δύο επιπέδων Τραπεζικό και Πιστωτικό Σύστημα, και ένα Οικονομικό Θαύμα για τη Νότια Ευρώπη και την περιοχή της Μεσογείου!

Μόλις έχουμε αφομοιώσει ψυχολογικά το γεγονός ότι το σημερινό δια-Ατλαντικό νομισματικό σύστημα δεν μπορεί να σωθεί-είτε θα διαλυθεί με μια ξαφνική αλυσιδωτή αντίδραση, ή αλλιώς θα εξαφανίσει τα περιουσιακά στοιχεία όλων των ανθρώπων στην Ευρώπη και τη Βόρεια Αμερική σε μια υπερπληθωριστική έκρηξη, όπως συνέβη στη Γερμανία το 1923-μόνο τότε οι σκέψεις μας θα είναι εξοπλισμένες ώστε να στραφούν σε εποικοδομητικές λύσεις. Με την εφαρμογή ενός διπλού επιπέδου τραπεζικού συστήματος, με την ακριβή παράδοση του προτύπου Glass-Steagall το οποίο θεσπίστηκε από τον Franklin D. Roosevelt το 1933, οι εμπορικές τράπεζες θα πρέπει να τεθούν υπό την κρατική προστασία, ως πρώτο βήμα, ενώ ολόκληρη η σειρά των «δημιουργικών χρηματοοικονομικών μέσων» και οι συμβάσεις παραγωγών θα πρέπει να διαγραφούν από τα βιβλία. Θα πρέπει να δηλωθεί ένα μορατόριουμ σε όλο το κρατικό χρέος, καθώς επίσης και το τμήμα του χρέους που απορρέει από τη χρηματοδότηση όλων των ειδών των μέτρων διάσωσης θα πρέπει να σβηστεί από τα βιβλία.

Οι συνθήκες της ΕΕ, από το Μάαστριχτ στη Λισαβόνα, πρέπει να ακυρωθούν, και πρέπει να αποκατασταθεί η εθνική κυριαρχία της νομισματικής και οικονομικής πολιτικής. Επαρκείς μελέτες σκοπιμότητας για ένα «Σχέδιο Β», που περιλαμβάνουν τεχνικές προετοιμασίες για, και την εκτέλεση μιας εξόδου από το ευρώ, έχουν ήδη εκπονηθεί από ειδικούς όπως από τον καθηγητή Dirk Meyer στο Ομοσπονδιακό Στρατιωτικό Κολλέγιο στο Αμβούργο. Θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ένα εκτεταμένο Σαββατοκύριακο ως επίσημη αργία για να προετοιμαστεί η μετατροπή του νομίσματος, και να ασχοληθούμε με τα υπόλοιπα των λογαριασμών στα ταμειούτσια. Γερμανοί πολίτες, αλλοδαποί μόνιμοι κάτοικοι και ξένες εταιρείες με γερμανικά υποκαταστήματα θα μπορούσαν να έχουν τα μετρητά περιουσιακά τους στοιχεία σφραγισμένα με μαγνητική μελάνη. Χρονικά περιορισμένοι έλεγχοι για τη μεταφορά των κεφαλαίων και τη διασυνοριακή κυκλοφορία θα μπορούσαν να αποτρέψουν τα "non-sector" ευρώ να μεταφερθούν στην Γερμανία, και θα μπορούσαν να υιοθετηθούν διαδικασίες για την έγκαιρη αναφορά των περιουσιακών στοιχείων προς το συμφέρον της διατήρησης της δημόσιας τάξης.

Η έξοδος από το ευρώ θα πρέπει να ακολουθηθεί από τη μεταβίβαση της νομισματικής κυριαρχίας που παραδόθηκε στην ΕΕ, πίσω στα αντίστοιχα εθνικά κράτη· αυτό μπορεί να επιτευχθεί με ένα γρήγορα συντασσόμενο ψήφισμα που θα υιοθετηθεί από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο. Ένας νέος εθνικός νομισματικός νόμος θα μπορούσε κατόπιν να νομοθετήσει την έκδοση του νέου γερμανικού μάρκου, και με τον ίδιο τρόπο και για τα άλλα αντίστοιχα εθνικά νομίσματα. Το ευρώ θα μπορούσε να συνεχίσει να χρησιμοποιείται ως λογιστική μονάδα μεταξύ των εθνικών τραπεζών, όπως έγινε νωρίτερα με την Ευρωπαϊκή Νομισματική Μονάδα.

Η επιστροφή μας στα εθνικά νομίσματα θα ήταν γενικά πιο απλή, γιατί μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τις εμπειρίες και τις διαδικασίες από την εισαγωγή του ευρώ. Οι δαπάνες που προκύπτουν είναι σχετικά μικρές, σε σύγκριση με ό, τι θα μπορούσε να συμβεί με μια χαοτική διάλυση της Ευρωζώνης.

Ιστορικά παραδείγματα από τη χρήση, ή της αποτυχίας χρήσης, ενός Πιστωτικού Συστήματος.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, ο Roosevelt, με τη βοήθεια μιας δέσμης μέτρων- τη νομοθεσία του Glass-Steagall, την Επιτροπή Pecora, το New Deal, την Reconstruction Finance Corporation, και την Tennessee Valley Authority-με επιτυχία οδήγησε τη χώρα έξω από την Μεγάλη Ύφεση. Αλλά εν τω μεταξύ, όπως γνωρίζουμε, η Γερμανία ακολούθησε το δρόμο της πολιτικής λιτότητας του Brüning, προς τον Hjalmar Schacht και τον Χίτλερ. Η κυβέρνηση της Γερμανίας, ωστόσο, δεν έχει μάθει προφανώς τίποτα από αυτά τα ποικίλα παραδείγματα, και

η περίφημη τρόικα-η ΕΚΤ, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το ΔΝΤ - επιβάλλει την ίδια πολιτική η οποία οδήγησε στην καταστροφή της Γερμανίας, μόνο που τώρα εφαρμόζεται σε όλη την Ευρώπη.

Αλλά ακόμα και τότε, υπήρχε κριτική στη Γερμανία κατά του Brüning· και υπήρχαν επίσης προτάσεις οικονομικής πολιτικής παραλληλιζόμενες με εκείνες του Roosevelt. Ο γεννημένος στην Αγία Πετρούπολη (Ρωσία) Vladimir Woytinsky, επικεφαλής της στατιστικής υπηρεσίας της Γενικής Γερμανικής Ένωσης Συνδικάτων (ADGB), μαζί με τον επικεφαλής της Ένωσης Εργατών Ξύλου Fritz Tarnow και τον εκπρόσωπο της οικονομικής πολιτικής του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος (SPD) Fritz Baade, συνέταξε ένα διεθνές πρόγραμμα για την επίλυση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, το οποίο πήρε το όνομά του από τους συντάκτες του, το σχέδιο WTB.

Ο Woytinsky έγραψε: «Όλοι οι λαοί υποφέρουν από το γεγονός ότι η παγκόσμια οικονομία μας είναι άρρωστη. Θα πρέπει ως εκ τούτου να επικεντρώσουν τις προσπάθειές τους στην από κοινού δράση για την αντιμετώπιση της παγκόσμιας κρίσης». Και πιο κάτω: «Οι πόροι που θα απελευθερωθούν από μία πολιτική διεθνούς δημιουργίας πίστωσης, πρέπει να χρησιμοποιηθούν για τη δημιουργία θέσεων εργασίας, καθώς και για την υλοποίηση ενός φιλόδοξου σχεδίου για την ευρωπαϊκή ανοικοδόμηση». Το σχέδιο αυτό προέβλεπε τη δημιουργία παραγωγικών θέσεων εργασίας για 1 εκατομμύριο ανέργους, που θα χρηματοδοτούνταν μέσω δανείου 2 δισεκατομμυρίων Reichsmark. Επιπλέον, επρόκειτο να εκδοθούν μακροπρόθεσμες πιστώσεις με χαμηλά επιτόκια και ρυθμούς απόσβεσης έναντι των ομολόγων που θα μπορούσαν στη συνέχεια να εξαργυρωθούν στην Reichskredit AG, και θα ήταν προεξοφλημένα στη Reichsbank. Η ADGB συμφώνησε σε αυτό το σχέδιο, αλλά απορρίφθηκε από την ηγεσία του SPD υπό τον Otto Wels, και από τα λεγόμενα των οικονομικών εμπειρογνομόνων του SPD Hilferding, Naphtali, και Bauer.

Όπως ο Woytinsky έγραψε αργότερα στην αυτοβιογραφία του: «Ήταν σαν να έβλεπα μπροστά στα μάτια μου πως ο Brüning οδηγούσε τη Γερμανία στην καταστροφή... Αλλά κάποιος δεν πρέπει να είναι πολύ σκληρός στον Brüning για τα λάθη του. Τις λανθασμένες ιδέες του συμμερίζονταν πολλοί από τους συμβούλους του, τόσο στο δικό του κόμμα, όσο και στους Σοσιαλδημοκράτες. Και αν δεν είχαν υποστηρίξει την πολιτική του, θα ήταν αρκετά πιθανόν να τις εγκατέλειπε». Παράλληλα με το σχέδιο WTB, ο Δρ Wilhelm Lautenbach, ένας οικονομολόγος του γερμανικού υπουργείου Οικονομικών, υπέβαλε υπόμνημα που βασιζόταν σε παρόμοιες αρχές, με τίτλο «Δυνατότητες για την Οικονομική Ανάκαμψη μέσω της Επέκτασης Επενδύσεων και Πιστώσεων,» ο οποίος δήλωσε:

«Το φυσικό μονοπάτι προς την επίλυση μιας οικονομικής και χρηματοπιστωτικής έκτακτης ανάγκης ...δεν είναι η συρρίκνωση, αλλά περισσότερο η αυξημένη παραγωγικότητα». Έγραψε ότι υπάρχει επί του παρόντος «η παράδοξη κατάσταση» σύμφωνα με την οποία, «παρά την ασυνήθιστη επιβράδυνση της παραγωγής, η ζήτηση συνεχίζει να υστερεί σε σχέση με την προσφορά, έτσι [προκαλώντας] τον διαρκώς αυξανόμενο στραγγαλισμό της παραγωγής. «Υπό αυτές οι συνθήκες ύφεσης, υπάρχουν «πλεονάσματα αγαθών, αχρησιμοποίητες εγκαταστάσεις και εξοπλισμός, καθώς και αχρησιμοποίητη εργατική δύναμη». Η εκμετάλλευση αυτής της ισχυρής αλλά αχρησιμοποίητης περιοχής των παραγωγικού δωρεάν παιγνιδιού, έγραψε, είναι «το αληθινό και πιο επείγον καθήκον της οικονομικής πολιτικής, και κατ'αρχήν, είναι σχετικά απλό να λυθεί».

Το κράτος πρέπει να «δημιουργήσει νέα οικονομική ζήτηση, η οποία, οικονομικά, αντιπροσωπεύει μια επένδυση κεφαλαίου. Στο πλαίσιο αυτό, μπορούμε να σκεφτούμε έργα όπως... δημόσια έργα, ή έργα που αναλαμβάνονται με επίσημη υποστήριξη, που θα σημαίνουν οικονομικά μια αύξηση της αξίας των περιουσιακών στοιχείων, και τα οποία θα πρέπει να αναληφθούν ούτως ή άλλως όταν οι κανονικές συνθήκες επιστρέψουν» – έργα οδοποιίας, βελτίωση και επέκταση των σιδηροδρόμων, κλπ.

Ο Lautenbach έγραψε συμπερασματικά: «Με μια τέτοια πολιτική επενδύσεων και πιστώσεων, η ανισορροπία μεταξύ εγχώριας προσφοράς και ζήτησης θα απομακρυνθεί, και ως εκ τούτου, το σύνολο της παραγωγής θα έχει και πάλι κατεύθυνση και ένα στόχο. Αν παραιτηθούμε από μια τέτοια θετική πολιτική, θα οδηγούμαστε αναπόφευκτα σε μια πορεία περαιτέρω οικονομικής κατάρρευσης και ολικής καταστροφής της εθνικής μας οικονομίας, μια κατάσταση η οποία, στη συνέχεια, προκειμένου να αποφευχθεί η οικονομική καταστροφή, θα μας εξαναγκάσει σε νέο, μεγάλο, βραχυπρόθεσμο δημόσιο χρέος για σκοπούς καθαρά κατανάλωσης-ενώ σήμερα, έχουμε ακόμα τη δυνατότητα αξιοποιώντας αυτή την πίστωση, έτσι ώστε τα παραγωγικά έργα να μπορούν να φέρουν τόσο την οικονομία όσο και τα δημόσια οικονομικά μας πίσω στην ισορροπία».

Ο Lautenbach τόνισε επίσης ότι σε τόσο πρώιμο σημείο, η δημιουργία πίστωσης θα μπορούσε ακόμα να τεθεί για παραγωγικές επενδύσεις, ενώ αργότερα, θα έπρεπε να χρησιμοποιηθεί για τη χρηματοδότηση της ανεργίας. Αν το σχέδιο WTB ή το σχέδιο Lautenbach είχε εγκριθεί το 1931, οι κοινωνικές συνθήκες που έκαναν το πραξικόπημα του Χίτλερ δυνατό δύο χρόνια αργότερα, δεν θα υπήρχαν ποτέ. Σήμερα γνωρίζουμε με τι θα έμοιαζε η πρόβλεψη καταστροφής από τον Woytinsky, και μπορούμε είτε να οδηγηθούμε σε μια πολύ χειρότερη καταστροφή, ή αλλιώς μπορούμε να επιλέξουμε τον δρόμο του Roosevelt.

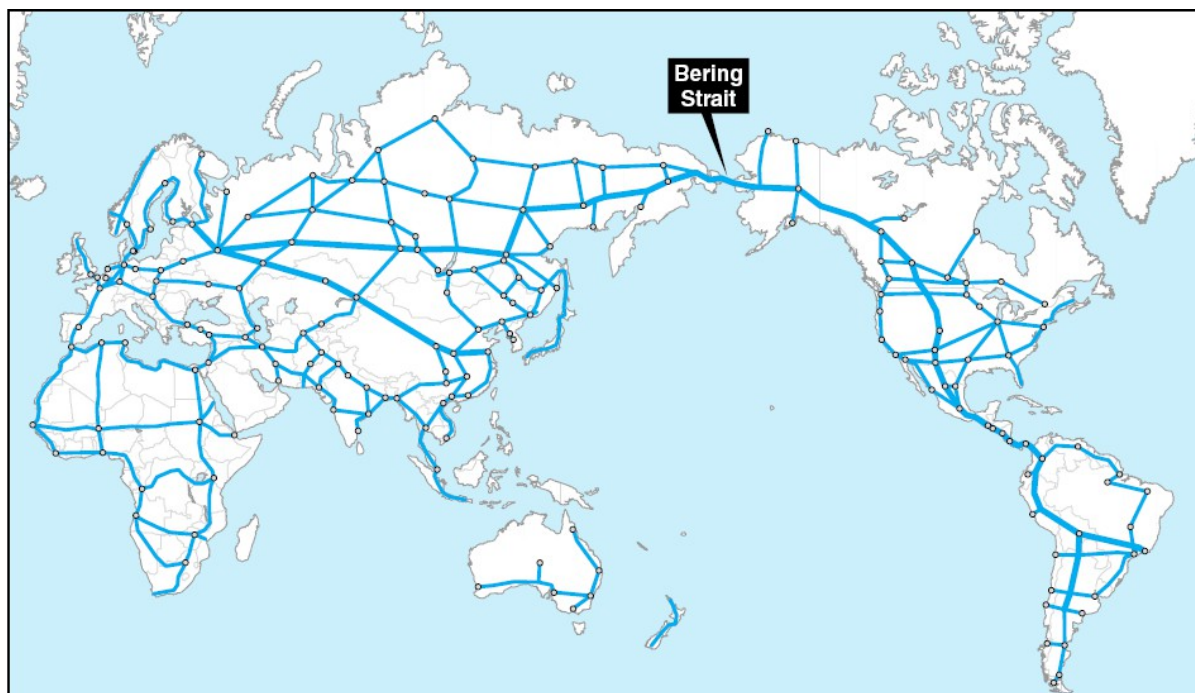
Το Πιστωτικό Σύστημα

Το 1923, οι Γερμανοί έπρεπε να μάθουν από πικρή εμπειρία ότι το χρήμα δεν έχει καμία εγγενή αξία. Μέσα σε λίγους μήνες, είδαν η εργασία ολόκληρης της ζωής τους να εξανεμίζεται, έστω και αν, κατ' όνομα, ήταν δισεκατομμυριούχοι, ή ακόμη και τρισεκατομμυριούχοι. Σήμερα, στην εποχή του πολλαπλασιασμού του ηλεκτρονικού χρήματος, της τιτλοποίησης καθώς και των συμβάσεων παραγωγών, το εφήμερο της φύσης του μεγαλύτερου μέρους των χρημάτων μας είναι ακόμη πιο εμφανές. Η έκρηξη των διαφόρων φουσκών στη νέα αγορά, η δευτερογενής αγορά ενυπόθηκων δανείων στις Ηνωμένες Πολιτείες, η Lehmann Brothers και η AIG, καθώς και η επικείμενη πτώχευση αμέτρητων τραπεζών που θα είχαν προ πολλού διαλυθεί, αν δεν υπήρχαν τα «πακέτα διάσωσης»: Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, οι απώλειες που υπήρξαν ήταν εικονικού χρήματος, και έτσι, στην πραγματικότητα, είναι φανταστικές απώλειες. Κάτι που δεν σας ανήκε πραγματικά, και το οποίο έχει μόνο εικονική αξία, δεν το χάνετε καθόλου στην πραγματικότητα.

Το παρόν μονεταριστικό σύστημα έχει συσσωρεύσει ένα τέτοιο γιγαντιαίο όγκο αυτών των χρεογράφων με τη μορφή εκκρεμών συμβάσεων παραγωγών, τιτλοποιήσεων κλπ., που κάθε προσπάθεια για να πληρωθεί όλο αυτό το παλιό χρέος θα οδηγήσει σε υπερπληθωρισμό. Η μόνη διαφορά μεταξύ του παρόντος και της Βαϊμάρης στη Γερμανία το 1923, είναι ότι αυτή τη στιγμή, δεν ασχολούμαστε με μία μόνο χώρα, αλλά με το σύνολο της δια-Ατλαντικής περιοχής. Το πιστωτικό σύστημα το οποίο πρέπει να αντικαταστήσει το πτωχευμένο μονεταριστικό σύστημα βασίζεται σε εντελώς διαφορετικές αρχές. Το Χρήμα *per se* έχει μια λειτουργία σε πράξεις πληρωμής, αλλά πολύ πιο σημαντικό, είναι η πίστωση που η εθνική τράπεζα ενός κυρίαρχου κράτους θα εκδώσει προς τη μελλοντική παραγωγή.

Χάρτης 1

Οι Κύριες Γραμμές ενός Παγκόσμιου Δικτύου Σιδηροδρόμων, όπως σχεδιάστηκαν από τον H.A. Cooper

Πηγή: EIR, 1997

Ο στόχος αυτής της έκδοσης πίστωσης είναι να χτίσει την πραγματική οικονομία, για να δημιουργήσει πλήρη απασχόληση και να αυξήσει την παραγωγικότητα του συνόλου του ανθρώπινου δυναμικού της, με τη βοήθεια ενός επιστημονικού οδηγού και στοχοθετημένης βασικής έρευνας. Πρόκειται για μια εφαρμογή των αρχών της φυσικής οικονομίας, όπως αυτά έχουν αναπτυχθεί από τους Leibniz, List, Carey, Witte, καταλήγοντας στον Lyndon LaRouche.

Οι πιστώσεις που θα εκδοθούν κατευθύνονται προς τη μελλοντική παραγωγή-μια πραγματική αξία, στην οποία η ανθρώπινη παραγωγική ικανότητα, οι επεξεργασμένες πρώτες ύλες, και η βιομηχανική ικανότητα, δημιουργούν μια υπεραξία η οποία αυξάνει παράλληλα με το επιστημονικό και τεχνολογικό επίπεδο στα οποία λαμβάνει χώρα η παραγωγή. Κάθε χώρα θα πρέπει επίσης να δημιουργήσει μια εθνική τράπεζα στην παράδοση του πρώτου Αμερικανού υπουργού Οικονομικών, τον Alexander Hamilton. Η τράπεζα θα εκδίδει ανοικτές γραμμές πίστωσης για τη χρηματοδότηση σαφώς καθορισμένων έργων, όπως το NAWAPA (the North American Water and Power Alliance), την κατασκευή μιας σήραγγας κάτω από το Βερίγγειο Πορθμό, το πρόγραμμα ανασυγκρότησης για τη Νότια Ευρώπη, το Αφρικανικό Πέρασμα, Transaqua, και ούτω καθεξής. Μέσω των τοπικών και περιφερειακών εμπορικών τραπεζών, αυτές οι πιστώσεις θα εκδίδονται έπειτα στις επιχειρήσεις που συμμετέχουν σε αυτά τα έργα, και αυτές, με τη σειρά τους, θα κάνουν συμβάσεις με τους προμηθευτές και θα προσλαμβάνουν εργαζόμενους, οι οποίοι, με τη σειρά τους, θα ξοδεύουν το εισόδημά τους για τα κανονικά στοιχεία που απαιτούνται για να διατηρήσουν το βιοτικό τους επίπεδο.

Και έτσι, πάνω και πέρα από την τόνωση της παραγωγής που θα προκύπτει άμεσα από τα έργα, θα υπάρξει μια δευτερεύουσα αναβίωση της οικονομίας στο σύνολό της. Λαμβάνοντας υπόψη το μεγάλο πεδίο εφαρμογής των παραπάνω κατονομαζόμενων και παρόμοιων έργων, θα επιτευχθεί η πλήρης και παραγωγική απασχόληση διαρκείας, ενώ την ίδια στιγμή,

το φάσμα της απασχόλησης θα πρέπει να μετατοπιστεί από τον τομέα των υπηρεσιών και να οδηγηθεί σε παραγωγικές θέσεις εργασίας στη βιομηχανία, την έρευνα και τη γεωργία .

Τα ιστορικά παραδείγματα περιπτώσεων στις οποίες έχει εφαρμοστεί αυτή η μέθοδος της παραγωγικής δημιουργίας πίστωσης, αποδεικνύουν ότι τα οφέλη που προκύπτουν από τη γενική οικονομική ανάκαμψη που δημιουργήθηκε με αυτό τον τρόπο, μαζί με την ταυτόχρονη αύξηση των φορολογικών εσόδων, θα ξεπεράσουν κατά πολύ τον όγκο των πιστώσεων που αρχικά θα εκδοθεί. Σε αντίθεση με την δημιουργία των χρημάτων για την απόσυρση του παλιού μονεταριστικού χρέους του συστήματος, οι πιστώσεις που έχουν εκδοθεί όπως έχουμε περιγράψει εδώ, θα έχουν μία αντι-πληθωριστική επίπτωση, επειδή η έμφαση στην επιστημονική και τεχνολογική πρόοδο θα αυξήσει την παραγωγικότητα.

Χάρτης 2

Το Σχέδιο του Ευρασιατικού Δικτύου Σιδηροδρόμων όπως αρχικά παρουσιάστηκε από τους Συνεργάτες του LaRouche το 1992

Πη

γρή: EIR